

A modern ökumenikus mozgalom válsága

Körlevél ökumenikus protestáns lelkipásztoroknak, teológusoknak, egyházi vezetőknek

Cserhádi Mátyás

Jelen levelet ökumenikus katolikus keresztyénként írom, egyébként reformátusnak vallom magam. Az általános felfogáshoz képest másképpen fogalmazom meg az ökumenizmust. Ezen levél témája a modern ökumenikus mozgalom értékelése, elemzése, amely során fontos következtetéseket kell levonni, ami egyházaink lépési irányát érinti. Hadd mondjam el itt a levél legeslegelején, hogy a levélben megfogalmazott dolgokat próbálom a lehetőségekhez képest a legtapintatosabb módon elmondani, de ugyanakkor figyelembe véve azt, hogy fontos, sokáig elhallgatott igazságokról van szó.

E levél olvasójától, aki valószínűleg lelkipásztor, vagy teológus, vagy esetleg vallási vezető azt kérném, hogy üljön le és gondolja át és értékelje ki, milyen hatása volt az ökumenikus mozgalomnak a mi protestáns egyházainkra, mennyire segített nekünk az, hogy ennek révén összefogtunk a római egyházzal. Valóban beváltotta-e az ökumenikus mozgalom a megtett ígéreteit? Valóban jobban megismertük-e Jézus Krisztust (Róm. 6,8-11)? Vagy csak egyes embereket? Valóban többen megtértek-e az ökumenikus alkalmak, illetve istentiszteletek nyomán? Vagy csak az történt, hogy egyre jobban befelé fordultunk? Valóban létezik-e tanításbeli egység a protestánsok és katolikusok között? Reális-e, hogy valaha lesz egység (Ám. 3,3)?

Valóban megérte-e hogy Rómával összefogjunk? Láthatjuk, hogy Róma mintegy megtiltja, hogy egymás egyházaiból "halásgassunk", illetve, hogy a másik felet prozelitizáljuk. Ezzel szemben Róma vígan kijelenti a saját katekizmusában, hogy a saját egyháza szükséges intézménye az üdvösségnek (1). "Az üdvösség ajándéka" című művében kijelenti, hogy olyan kérdések, mint Mária szerepe az üdvösségben még tisztázandó kérdés maradt (2). Emellett boldogan befogadná az anglikán egyházat a saját kebelébe, itt Magyarországon fel is ajánlották az evangélikus egyháznak, hogy tagja lehet saját egyházának, mintegy rendet alkotva. És ott van például a Taizé mozgalom, amelyet alapítója, Roger testvér szerint egy eszköz arra, hogy Franciaország protestánsainak egy részét behozza a katolikus egyházba (3).

Fel kell tennünk magunkban azt a kérdést, hogy mindez valójában megéri-e összefogni Rómával? Egy olyan Rómával, amely 1986-ban az összes többi pogány világvallással karöltve imnapot rendezett, hogy ezzel kifejezze a testvéri szeretetet és egyetértést. Hamis szeretet, mert hamis egységből táplálkozik. Egy olyan Rómával, ami egységet fejez ki az iszlámmal, ahol a néhai II. János Pál pápa szerint Róma istene és az iszlám monoteista istene ugyanaz (4). Egy olyan Róma, akinek az imént megnevezett pápája Fatimánál kijelenti, hogy a mi áldozatunkkal járuljunk hozzá mások megmentésére, üdvösségére (5). Egy olyan pápa, aki az egész világot felajánlotta Máriának, és aki szerint a halálának pillanatában látta Máriát, aki fogadta lelkét.

Volt római katolikus emberként írom ezt a levelet. Fel kell tennünk magunkban azt a kérdést, hogy Róma és a pápa személyében kivel is van tulajdonképpen dolgunk. El kell döntenünk, hogy ezt az egyházat, illetve annak vezetőjét méltó partnerként tekinthetjük-e az ökumenizmusban, ahol egymást testvéreknek tekintjük Krisztusban.

Ehhez a Szentíráshoz kellene fordulnunk, ami világító szövétnak ezen a Földön, ahol a sötétség uralkodik. Máté evangéliumában Jézus arra figyelmeztet minket, hogy az utolsó időkben sokan jönnek az Ő nevében, sokan lesznek hamis krisztusok, akik félre akarják vezetni a keresztyéneket. Ennek az utolsó korszaknak a jellemzője az lesz, ahogyan az Újszövetség írói mondják, hogy kirekesztik az igaz hívőket a zsinagógákból (gyülekezetekből), illetve üldözik őket, és azt fogják gondolni, hogy Istennek tetsző dolgot visznek ezzel véghez (Jn. 16,1-2). Ez történt egyszer a történelem folyamán, amikor protestáns elődeinket, a mártírok közül például máglyahalálra küldték a középkorban. Sokszor közszemlére tették ezt (az volt az auto da fè - "a hit cselekedete"). Egyes történészek szerint több tíz millió embert ölték meg az inkvizícióban: "És abban prófétáknak és szenteknek vére találtatott, és mindeneknek, akik megölettek a földön." (Jel. 18,24). A római katolikus egyház a marxizmus után a világtörténelem második legnagyobb tömeggyilkosa, mert a leghosszabb időn keresztül a legádázabb módon üldözte Krisztus testének tagját, az igaz egyházat. Ezért beszél a Biblia a római egyházról, mint a fenevadon ülő parázna asszony, aki "részeg vala a szentek véréből és a Jézus bizonyágtévőinek véréből..." (Jel. 17,6). Bíborba és skarlátba van öltözve, ami az egyházi hierarchia vezetőinek a színe. Drágakövekkel ékeskedik, és a föld felett uralkodott, és emberek lelkeivel kereskedett (Jel. 18,13). Hatalmát politikai erőken keresztül fejtette ki, ezért van úgy ábrázolva, mint egy asszony (egy egyház jelképe) aki a fenevadon (politikai hatalom, országok, kormányok jelképe) ül, és azokat irányítja. Ez annyira világos volt az akkori reformátorok számára (pl. waldensek, Luther, Zwingli, Béza, Kálvin, Melanchton, Knox, Edwards, Spurgeon, és a magyar Comenius is), hogy körülbelül 1960-ig egyöntetű volt azon vélekedésük, hogy Róma Babilon, és a pápa az Antikrisztus. Figyeljük meg, hogy Babilon rémisztően majdnem újra levette magáról a maszkot a második világháborúban, amikor a náci Németországban zsidó és másféle emberek millióit ölték meg, illetve a katolikus usztasák a fasiszta Horvátországban közel egy millió ortodox vallású embert a legbestiálisabb módon végezték ki (6). Olyan, mintha az inkvizíció újra kezdett volna éledni....

Ha a római egyház maga a parázna Babilon, a hamis egyház, akkor annak vezetője, a pápa nem más, mint az Antikrisztus, aki Krisztus ellensége. Antikrisztus, tehát ellenkrisztus. Átveszi Krisztus helyét, mint "Krisztus földi helytartója", és a Szentlélek kijelentéseit ex katedra magához köti. Magát szentatyának nevezeti, holott Jézus világosan kijelentette, hogy senki ne neveztesse magát atyának (Mt. 23,9). Holott egyedül Isten a szent, és Isten maga az Atya. Így a pápa önmagában egy hamis hármasságot testesít meg. Az Isten templomában ül, és istenként mutatja magát (2Tesz. 2,4). Ilyen 1870-ben történt meg amikor IX. Piusz kihirdette a pápai tévedhetetlenség dogmáját. Katolikus apologéták is elismerik, hogy akkor nappal az ég elsötétedett villámlások közepette (7). Világosan látszik, hogy a végső antikrisztusi hatalom nem egy ateista hatalom lesz (ezért beszél a Jelenések könyve a hamis prófétáról és a Sátán zsinagógájáról, amelyek tisztán vallási entitások.), hanem a hamis vallás lesz, ami az idők kezdetétől, Káin és Ábel ideje óta üldözi az igaz egyházat, és amely a végidőkben iszonyatosan sátáni erővel fog megnyilvánulni...

Mivel most az utolsó időkben vagyunk, szívleljük meg Isten üzenetét, ami a korunkra, ránk vonatkozik a Jelenések könyvének második és harmadik fejezetében: "A Pergámumbeli gyülekezet angyalának írd meg: Ezt mondja az, a kinél a kétélű kard van: Tudom a te

dolgodat, és hogy hol lakol, a hol a Sátán királyiszéke van; és az én nevedet megtartod, és az én hitemet nem tagadtad meg Antipásznak, az én hú bizonyágomnak napjaiban sem, aki megöleték nálatok, ahol a Sátán lakik. De van némi panaszom ellened, mert ott vannak nálad, akik a Bálám tanítását tartják, aki Bálákot tanította, hogy vessen botránykövet az Izráel fiai elé, hogy **egyenek a bálványáldozatokból, és paráználkodjanak. Így vannak nálad is, akik a Nikolaiták tanítását tartják, amit gyűlölök. Térj meg; ha pedig nem, ellened megyek hamar, és vívok azok ellen számnak kardjával...** De van némi panaszom ellened [a thiatirabeli gyülekezet ellen], mert engeded **amaz asszonynak, Jezábelnek, aki magát prófétának mondja, hogy tanítson és elhitesse az én szolgámat, hogy paráználkodjanak és a bálványáldozatokból egyenek.** Adtam néki időt is, hogy megtérjen az ő paráználkodásaiból; és nem tért meg. Íme én **ágyba vetem őt, és azokat, akik vele paráználkodnak, nagy nyomorúságba, ha meg nem térnek az ő cselekedeteikből.**" (Jel. 2,12-16.20-22).

Ez a Bibliának egy igen rettenetes szakasza. Pontosán leírja az egyházak mai helyzetét. Ha Rómával, a Jezábellel, a hamis prófétanővel kezdet fognak ökumenében, ez ugyanaz, mint ha a Sátán oldalára állnának át. De nézzük, hogy pontosan ez történik az ökumenikus mozgalom révén: megengedjük, hogy a római egyház képviselői eljöjjenek hozzánk, hogy imaalkalmainkon, kiscsoportos foglalkozásainkban, Biblia óráinkon, gyülekezeteinkbe eljöjjenek és tanítsanak; a hamis evangéliumot terjesszék. Sokan pedig úgy néznek rá, mint egy ifjú borjú a nevezetes új kapura. Így terjesztik el azon hamis cselekedeti evangéliumot, amelyet zsidó tévtanítók akartak elfogadtatni a galata gyülekezettel (Gal. 3,1-5). Emellett az embereket misére csábítja, elhiteti, hogy ez a kárhozatos bálványimádás (8)¹ egy semleges ceremónia, holott valójában aki elmegy misére az az ördög asztalához ül: "Tekintsétek meg a test szerint való Izráelt! Akik az áldozatokat eszik, avagy **nincsenek-e közösségben az oltárral?** Mit mondok tehát? Hogy a bálvány valami, vagy hogy a bálványáldozat valami? Sőt, hogy **amit pogányok áldoznak, ördögöknek áldozzák és nem Istennek; nem akarom pedig, hogy ti az ördögökkel legyetek közösségben. Nem ihatjátok az Úr poharát; nem lehettek az Úr asztalának és az ördögök asztalának részesei, vagy haragra ingereljük az Urat?** Avagy erősebbek vagyunk nálánál?" (1Kor. 10,18-22).

Ezért nekünk, mint Isten népének az a teendőnk, hogy ne legyen közösségünk a hamis parázna egyházzal, a nagy Babilonnal, a római katolikus egyházzal. Ennek érdekében minden kapcsolatot meg kellene szakítanunk vele, nem szabad a nyilvánosság elé állnunk vele, nem szabad közös istentiszteletet tartanunk vele, mert ez egyenlő a vele való paráznasággal. Isten kiválasztja és elkülöníti az Övéit, és ezért kihívja az Övéit, akik a római-babiloni parázna egyházzal barátkoznak, de a római katolikus embereknek is szól, hogy onnan meneküljenek, amíg lehetséges: "Mert az ő paráznasága haragjának borából ivott valamennyi nép, és a földnek minden királyai ő vele paráználkodtak, és a földnek kalmárai az ő dobzódásának erejéből meggazdagodtak. És hallék más szózatot a mennyből, a mely ezt mondja vala: **Fussatok ki belőle én népem, hogy ne legyetek részesei az ő bűneiben, és ne kapjatok az ő csapásaiból: Mert az ő bűnei az égig hatoltak, és megemlékezett az Isten az ő gonoszságáról.**" (Jel. 18,3-5).

De nézzük meg konkrétan, hogyan a történelmünk folyamán hogyan szenvedtünk az antikrisztusi befolyástól. Talán fényt tudunk deríteni arra az okra, ami miatt Magyarországnak olyan cudar és zivataros történelme volt évszázadokon keresztül, egészen a 20. századig.

¹ A Heidelbergi káté megfelelő része: „a mise nem más, mint megtagadása Jézus Krisztus egyetlenegy áldozatának és szenvedésének, és kárhozatos bálványimádás.”

Ugyanis Magyarország történelmének nagy része folyamán folyamatos római katolikus vallási befolyás alatt állt. Kiderült, hogy Magyarország – sajnos – paráználkodott a véresszájú babiloni nagyparáznától. Kezdve a 13. századtól Magyarországot a pápa többször szólította fel arra, hogy hadjáratot indítson hívő népek ellen, például a bogumilok ellen, akikről ellenségük is elismerték, hogy szorgalmuk, erkölcsük és életük magasabb szellemi szinten van, mint a társadalom átlaga. 1291-ben és 1325-ben például az inkvizíció folytatta munkáját ellenük, amelyben a dominikánusok és ferencesek egymással versenyeztek azért, hogy ki tudja őket a legkegyetlenebbül lemészárolni. Olyan kegyetlenek voltak a bogumilokkal szemben, hogy inkább átálltak a törökökhöz, mintsem a római katolikus magyarság uralmát és nyuvasztását eltűrjék. Mindennek fényében a magyarok 1389-ben Rigómezőnél szenvedtek súlyos vereséget a törököktől, ami miatt a törökvész egyre fokozódott (9). A törökvész alatt a törökök valamivel enyhébben bántak a protestáns magyarokkal, mivel sem ők, sem a törökök nem gyakoroltak képimádást. Emlékezzünk arra is, hogy Magyarország történelme során hogyan üldözték nagyon kegyetlen módszerekkel a római egyház (pl. Habsburgok és a jezsuiták) a protestánsokat. A jezsuita Pázmány Péternek köszönhető volt, hogy hajdanán Magyarország lakosságának kétharmadát erőszakosan visszatérítette a római katolikus vallásra.

Így szembeszállni Istennel bolond dolog, mivel Isten védelmezi az Ő népét. Mivel a római katolikus vallás bálványimádó vallás, és mivel a bálványimádás a Tíz Parancsolat durva megszegése, ezért várhatjuk, hogy Isten igenis nagyon keményen meg fogja büntetni azokat, akik ehhez ragaszkodnak. Ezért nyilatkozik a Jelenések könyve azokról, akik nem térnek meg a bűnös bálványimádói gyakorlataikból, életvitelükből, vagy nemzeti hagyományaikból (itt gondoljunk a Szent jobb körmenetre például): „A többi ember pedig, a kik nem ölettek e csapásoktól, nem tértek meg az ő kezeik csinálmányaikból, hogy ne imádnák a gonosz lelkeket, és az arany és ezüst és érc és kő és fabálványokat, a melyek nem láthatnak, sem hallhatnak, sem járhatnak; és nem tértek meg az ő gyilkosságaikból, sem az ő ördögösségeikből, sem paráználkodásaikból, sem lopásaikból.” (Jel. 9,20-21)

Ezért nekünk protestánsoknak össze kell fognunk és hirdetni a Reformáció nagy eszméit: a Biblia tekintélye mindenek fölött, üdvösség egyedül hit, kegyelem és Krisztus által, egyedül Isten dicsőségére. Meg kell térnünk bűneinkből, hamis ökumenizmusunkból, és bálványimádásunkból, meg kell alázkodnunk Isten előtt, hogy Isten meg tudjon minket áldani, mint ahogyan tette más nyugati országokkal. Csak ha így ébredünk fel fogunk tudni találni kiutat abból a tragédiából, ami olyan sokáig és olyan súlyosan jellemezte történelmünket.

"A kinek van füle, hallja, mit mond a Lélek a gyülekezeteknek." (Jel. 2,29)

Referenciák

1. A katolikus egyház katekizmusa, 846. pont
2. http://www.geocities.com/cs_matyi/udvajandeka.pdf
3. Ifj. Alföldy-Boruss Dezső: Taizé a Biblia mérlegén. Budapest-Pasaréti Református Egyházközség, Bp. 2001.
4. http://www.geocities.com/cs_matyi/Papa_iszlam.pdf
5. http://www.geocities.com/cs_matyi/Fatima.pdf
6. <http://www.reformation.org/holocaust.html>
7. Uhlmann P. H. Róma tantételei a Biblia fényében. Authenticus kiadó. Würzburg. 1993.
8. Heidelbergi káté, XXX. fejezet, 80. pont
9. E.H. Broadbent: Zarándok Gyülekezet. Primo kiadó. 1963.